

безпирно развива своитѣ дарби и стане работливъ и образованъ гражданинъ.

Но да се върнемъ къмъ разказа си. Слѣдъ пер-
дахъ азъ бѣхъ изпитанъ. Мисля, че можахъ да из-
свирия що годѣ добръ урока си. Учението тръгна
пакъ по своя редъ. Всѣки ученикъ, който съзнава
защо е дошълъ, се трудѣше споредъ дарбитѣ си.

Ето какъ учителятъ обучаваше. Той земаше нѣ-
коя хубава народна пѣсенъ и я нагласѣше за свирене
съ лира. Подиръ това караше ни да запомняме на-
изустъ по единъ стихъ и да го пѣемъ заедно съ сви-
рене на лирата. Понѣкога пѣсенъта се приглашаше
съ двойна флейта. Всѣки ученикъ повтаряше сжщия
стихъ. Учителятъ задаваше разни въпроси и обя-
сняваше: стара ли е пѣсенъта, кога се пѣе, какво съ-
битие възпѣва, за боговетѣ ли се говори въ нея или
за човѣцитѣ, за война ли или за други народни ра-
боти. Учителятъ говорѣше винаги свободно и наиз-
устъ, безъ да гледа върху табла или по ржкописъ.
Знанията му бѣха много голѣми и най-много ми
се харесваше, когато ни разказваше нѣщо по исто-
рия и география.

Когато ни изпитваше, много харесвахъ отгово-
ритѣ на едно умно спартанче. То всѣкога отгова-
ряше правилно, вѣрно, кратко и сигурно. Когато
ставаше и когато сѣдаше, то се държеше като вой-
никъ.

— Много добръ, Лициде, много добръ, му ду-
маше учителятъ. Ти си гордостъта на моето учили-
ще.. Ти добръ развивашъ дарбитѣ си.

Подиръ него издигна Евфориона. Той изпър-
во добръ започна, но сетнѣ спрѣ и не пожела нито
да свири, нито да отговори на зададенитѣ отъ учи-
теля питання. Очевидно бѣше, че той не бѣ училъ